

Arnhem, 4 januari 2026

Lieve niemand, of iedereen,

Dit is de eerste brief na de radiostilte.

Ik weet niet zo goed aan wie ik me kan richten,
dus richt ik me tot niemand. Of tot iedereen.

Gegadigden genoeg, in deze vreemde eerste week
van ontvoerde staatshoofden, Zwitserse branden en vuurwerkgeweld.
Maar nee – ze weten dat ze deze /week
geen brief van mij hoeven te verwachten.

Dus we struinden door het bos, braken het ijs dat op de plasjes vormde
om zo het klein gedierte van water te voorzien.

De kerstboom heb ik, als ieder jaar, op de eerste dag al buiten gezet -
ik verlang naar licht, lucht en ruimte.
Daar, verdroogd en ontmanteld, ligt ze te wachten op de gemeentereiniging
om naar haar laatste metamorfose te worden gebracht – de brandstapel.

Terwijl ik dit schrijf sneeuwt het buiten,
dikke vlokken, pluizig, die blijven liggen
voor ze ten prooi vallen aan de dooi
die bijna gelijktijdig met het vallen intreedt.

Maar die tien seconde winter in ons land
zijn aan ons goed besteed –
zoals boerenkool ook pas echt lekker wordt
als de vorst eroverheen gaat,
zijn wij pas echt klaar voor een nieuw jaar
als onze vingers tintelfris bevroren
en we vlokken laten smelten op de tong.

We hebben zelfs gesleed
en een grote sneeuwpop gebouwd -
we verlangen naar schaatsen
maar maken ons geen illusies.

Op de vogelcamera die ik in de tuin hing
zagen we tussen de gaaien en mezen
ons eerste roodborstje voorbij komen,
ik wil daar graag een teken in zien.